

# Gerçek

Aralık 2009 / Sayı: 5

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

## YA AKP'DEN YANASINIZ YA TEKEL İŞÇİSİNDEN!

Dağ fare doğurdu! Türk-İş Başkanlar Kurulu 23 Aralık Çarşamba günü toplanarak Tekel işçisine "bir ay daha Ankara'nın ayazında polis copunu bekle, ben de dört saat iş durdurayım" dedi. Neymiş, "sürekli eylem"miş! Böyle süslü adlar koymakla işçinin gözünü boyayabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Dört hafta boyunca her Cuma önce bir saat, sonra iki, üç, dört saat iş bırakılacakmış! Üstelik ikinci Cuma 1 Ocak, yani yılbaşı tatili. Binlerce Tekel işçisi iki haftaya yakın süredir Ankara'da biber gazına, tazyikli suya, copla, tekmeyle karşı direniyor. Öteki konfederasyonlar "genel greve hazırız" diyor. Başkanlar Kurulu'nun yaptığı bütün vaad, bir saatlik bir iş bırakmadır. Gerisi laf-ü güzaf!

Aslında herkes biliyor ne olup bittiğini. Başkanlar Kurulu'nda sınıfın mücadelesine sahip çıkan sendikacılar, çok daha ileri eylemlere hazırdılar. Sorun, Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu ve fikir arkadaşlarını, hükümetin hoşuna gitmeyecek işler yapmaya ikna etmenin olanaksızlığından doğuyor. Mustafa Kumlu, daha önce sınıf davasını iki kez yarı yolda terk etti. 2008'in Mart ayında işçi sınıfının sağlık ve emeklilik haklarını paramparça eden yasaya karşı bütün sınıf örgütlerinin desteklediği başarılı direnişi, daha talepler kabul etmeden terk etti. Sonra aynı yıl 1 Mayıs'ın arefesinde, DİSK'i ve KESK'i yüz üstü bırakarak son gün hükümete boyun eğdi. Sadece onları da değil. Tekel işçisinin sendikası Tek Gıda-İş'i de yüz üstü bıraktı. Fırtınada gemisini terk eden kaptan gibi!

Kumlu neden böyle yapıyor? Türk-İş'in başına AKP hükümetinin desteğiyle geldi de ondan. Şimdi hükümete diyet ödüyor. Hükümet Tekel işçisinin üzerine polisini salıyor, onu gazlıyor, suluyor, copluyor; Mustafa Kumlu da "lütfe" bir saat iş bırakmaya razı oluyor. O da kim bilir nasıl baskı altında.

Bu böyle olmaz. İşçi hükümetle karşı karşıya gelmiş. Siz de safınızı seçeceksiniz: Ya Tekel işçisinden yanasınız, ya AKP hükümetinden. Hükümetten yanaysanız, size milletvekilliği teklif etmelerini beklemeden, Türk-İş'in başından ayrılın!

Türk-İş Başkanlar Kurulu 30 Ocak Çarşamba günü tekrar toplandığında, Tekel işçisinin sesine kulak vermeli, en yakın tarihte genel grev ilan etmeli. Tekel işçisinin kahramanca mücadelesi, bütün işçi sınıfını canlandırıyor. Sınıfın bütün sorunlarının gündeme getirilmesini olanaklı kılıyor. Genel grev, bütün işçilerin sorunlarını gündeme getirmeli, bütün işçileri kapsamalı: Sendikalaştığı için işten atılan Sinter ve Eleks işçisini de, taşeron zulmüne maruz kalan Adanalı, Antalya, İstanbullu sağlık işçisini de, CHP'li İzmir Karşıyaka Belediyesi'ne karşı işi aşı için mücadele eden Kent A.Ş. işçisini de, işten çıkarılma tehdidiyle karşı karşıya kalan İstanbul İtafaiye işçisini de, hayatını kazanmak için tehlikeye atmak zorunda olan tersane, maden ve inşaat işçisini de, 25 Kasım kamu emekçileri greviyle atak yapan ama hükümetin açığa alma yoluyla baskı altına almaya çalıştığı kamu emekçisini de. İşçiler buna hazır olduklarını Tekel işçisine ziyaretleriyle de, çeşitli şehirlerdeki dayanışma eylemleriyle de kanıtlıyorlar. Görev sendikalarında!

Ekonomik kriz bütün ağırlığıyla devam ediyor. İşçiler ve kamu emekçileri daha çok saldırıya maruz kalacak. Ezilmemenin tek yolu mücadele. Tekel işçisi kıvılcımı çaktı. Bu kıvılcım bir sınıf mücadelesi ateşine çevrilmelidir.

## BİR SAAT YETMEZ! GENEL GREVE!



Binlerce Tekel işçisi, özelleştirme sonucunda bütün kazanılmış haklarını yitirerek asgari ücrete talim etmeye karşı iki haftadır Ankara'da mücadele ediyorlar. Dile kolay, 12 bin işçinin, aileleriyle birlikte elli bin insanın geleceği söz konusu! Öte yanda, kamu emekçileri, KESK ve Türkiye Kamu-Sen'in kararıyla, BASK ve Birleşik Kamu-İş'in katılımıyla 25 Kasım'da genel greve gitti. Hükümetin demiryolu emekçilerini cezalandırma girişimine karşı, 16 Aralık'ta bu sektörde mücadele yeniden başladı. Türkiye işçi sınıfı kıpır kıpır. Tekel işçisiye dayanışma için bir genel grev, mücadeleye büyük ivme kazandıracaktır.



# TEKEL İŞÇİSİ UYANIŞIN SİMGESİ!

Hükümet binlerce Tekel işçisine, hem de Ankara'nın ayazında, suların en soğuşunu sıkımayı reva gördü. Daracak bir park alanında, hareket kabiliyetlerinin sınırlılığına aldırmadan üzerlerine zehirli gazları boca etti. Bununla da yetinmedi, kendi işçileri bakanının ağzından, "ateş etmediğimize dua etsinler" anlamına gelecek açıklamalarda bulundu. Vali, polis saldırısını uydurma bir "provokasyon ihtimali" ile gerekçelendirerek işçilerin provokatör olduğu imasında bulundu. Başbakan işçilere "yatarak para kazanıyorlar" diyerek, bütün bu saldırılara bir de hakareti ekledi.

Şimdi Tekel işçileri direnişlerini sürdürüyorlarsa, bunu artık sadece ekmeklerine ve geleceklerine sahip çıkmak için değil, bu zulüm karşısında onurlarına sahip çıkmak için de yapıyorlar.

Ve hükümetin Tekel işçilerine kustuğu o öfke, bütün işçi sınıfına, haklarını arayan bütün insanlara duyduğu düşmanlığın bir ifadesi olduğu içindir ki, artık Tekel işçileri sadece kendi davaları için değil, bütün işçi sınıfı davası için mücadele ediyorlar. Özelleştirmelerle, krizle işini kaybeden, aşını kaybeden, güvencesini kaybeden herkes için mücadele ediyorlar. Polisin orantısız güç kullanımına maruz kalanlar, kör kurşunlarla can verenler için de mücadele ediyorlar.

O yüzdendir ki şimdi, ne mutlu Tekel işçisiyim diyene! Ne mutlu, ekmeğinin, onurunun, haklarının peşindeki insanlar için yeni bir umut kapısını aralayanlara!

## 2010 işçi sınıfının yılı olsun!

Özelleştirmelerle, krizle, işsizlik, güvencesizlik tehditleriyle onca yıl geçti. Telekom gitti, SEKA gitti, Şişecam gitti. Petrol Ofisi, Tüpraş, Petkim, daha sayamadıklarımızla birlikte hepsi özelleştirildi. Ve sonunda, Tekel de gitti. Bütün bu saldırıların büyük oranda muhatabı olduğu halde Türk-İş yönetimi mücadeleyi değil, işçileri uyutmayı seçti. Göstermelik veya kısmi eylemler dışında parmağını kıpırdatmamayı seçti. İşçi sınıfının diğer kesimleri mücadele ederken onların yanında olmadı, kendisini ilgilendiren konularda mücadele ederken başka konfederasyonların desteğini istemedi. Onca saldırıya rağmen bir kez bile genel grev yapılmadı.

Ve şimdi yeni bir yılın eşliğindeyiz. Tekel işçisi bu mücadeleyi kazanırsa hava dönebilir. 2010 işçinin yılı olabilir. Ama eğer bu mücadele kaybedilirse, kazanan hükümet, dolayısıyla sermaye sınıfı olacaktır. O zaman önümüzde daha da karanlık günler olabilir demektir. İşte durum bu kadar kritiktir. Öyleyse gün bugündür! Bütün gücümüzü hemen şimdi mücadeleye aktarmalıyız. Mücadele görevini sadece Tekel işçilerine, hükümetin zulmünden payını alan diğer kesimler olan demiryolu işçilerine, İstanbul itfaiye işçilerine havale etmemeliyiz. Elimiz kolumuz bağlı, sıranın bize gelmesini beklemeden, hemen şimdi harekete geçmeliyiz.

## Kararları gaza, copla, ayaza maruz kalan işçiler vermeli!

Mücadele etmek sadece eylem yapmakla olmaz. Polis copuna, gazına direnmek de yeterli değil. Karşımızdakiler nasıl her hareketlerini ince ince hesaplıyorsa biz de öyle davranmak zorundayız. Bir sonraki adımımızı ayrıntılı bir şekilde planlamak ve bilmek zorundayız. Bu, kararları Türk-İş Başkanlar Kurulu'na havale etmekle olmaz. Ne yapılması gerektiğini, ne yapılacağını önce işçiler bilecek, bu kararların hayata geçmesinin koşullarını hazırlamak Türk-İş yönetimine kalacak. Doğru işleyiş budur. Yani bugün olanın tam tersidir.

Bu işleyişi en önce, mücadelenin en ileri kolu durumundaki Tekel işçileri hayata geçirmek durumunda. Bunun için her fabrikadan işçilerin güvendiği, fabrika adına sözcülük yapabilecek, **üçer işçiden ve sendika temsilcilerinden oluşan bir Direniş Komitesi** kurulmalıdır. Eylemin gidişatına bu komite karar vermelidir.

Böyle bir komitenin kurulması değişik fabrikalardan işçiler arasında tam bir birlik sağlar. İşçilerin sendika üzerinde denetim elde etmesine izin verir. Gaza, copla, soğuğa göğüs geren işçilerse, kararları da onlar vermeli.

Direniş Komitesi eylemle ilgili kararlar alırken bir yandan da diğer sendikaları gezmeli, Tekel işçisinin kararlılığını anlatmalıdır. Sendikaları dayanışma görevine çağırmalıdır.

## Haydi genel greve!

Gerçi şimdi Türk-İş yönetimi dayanışma adına, bir aylık bir iş bırakma takvimi açıkladı. Buna, "çalışmama hakkını kullanmak" diyorlar. Üretimden gelen gücümüzü kullanmak için böyle alengirli isimlere gerek yok. Grevse grev diyin! Ama öyle bir saatlik, iki saatlik grev olmaz tabii. Bir saatlik iş bırakma için şalterleri indirmeye bile gerek yok. Şalterler insin ki, sesimizi duymayan kalmasın. Madem hükümet gözünü kararttı, biz de fabrikaları, otobüsleri, trenleri, uçakları karartmalıyız. Asıl gücün kimde olduğunu göstermeliyiz. Genel grev hükümete gerçek bir uyarı işlevi görmekle kalmayacak, tıpkı Tekel işçileri gibi, diğer işçilerin de inisiyatif almaya başlamalarını sağlayacaktır. O zaman, Tekel işçileri için önerdiğimiz direniş komitelerinin bir benzeri olarak grev komitelerini, genel greve katılan bütün işçi ve emekçiler kurabilir. Bu taban komiteleri, uykudaki sendika yönetimlerini kendine getirebilir. İşte o zaman devran döner ve bu hükümet de vermesi gereken hesabı verir!



## Tekel işçisinin gerçek dostları kimlerdir?

Tekel işçileri Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda hükümetin saldırısına uğramadan az önce, çoğu zaman yanlarında göremedikleri bir takım "dostların" çıkageldiğini fark ettiler. Bir grup CHP'li ve MHP'li milletvekili işçilerin yanındaydı. Polis saldırısını önlemeye varlıklarının yeteceğini düşündüler. Ancak hükümet o kadar gözünü karartmış ki, milletvekili falan dinlemedi. Kimsenin gözünün yaşına bakmadı.

Milletvekilleri o sırada orada olmasa, belki olay kamuoyuna bu kadar taşınmayacak, Tekel davası bu kadar bilinir hale gelmeyecekti. O yüzden iyi ki onlar da gelmiş diyebiliriz. Hem bu memlekette CHP de, MHP de zamanında hükümet oldu, hükümetlerde yer aldı. Onlar da sırasında işçiye gaz atıldılar, su sıkıldılar. Şimdi o gazın tadına bakmış olmaları iyidir, diyebiliriz.

Ama yalnızca bu kadar. İzmir'de aylardır direnişlerini sürdüren Kent A.Ş. işçilerini kapı önüne koyanın CHP'li Karşıyaka Belediyesi olduğunu unutmayalım. Türk-İş'in 1999 yılında tarihindeki en kalabalık Ankara mitinglerinden birisini gerçekleştirmesine vesile olan "Mezarda Emeklilik Yasası"ni MHP'nin de içinde olduğu koalisyonun getirdiğini unutmayalım. 2000-2001 kriz felaketini yaşatanın yine aynı koalisyon olduğunu, AKP'yi başımıza getirenin, seçmenlerin MHP'sinden, CHP'sinden illallah demesi olduğunu unutmayalım.

Tekel işçilerinin gerçek dostları, sadece bir gün değil her gün onların yanında olanlardır. Onlarla birlikte bekleyen, onlarla ekmeğini, çorbasını paylaşan, dayanışma komiteleri kuran, başka şehirlerde dayanışma eylemleri yapan sosyalistlerdir.





# Genel grev sadece Tekel işçisine lazım değil!



Türkiye'nin dört bir yanında kapitalizmin saldırısıyla karşılaşan işçiler ve kamu emekçileri harekete geçmek için bir işaret bekliyor. 2008 Eylül ayında ekonomik krizin başlamasından bu yana Türkiye'de çeşitli işçi mücadeleleri yaşandı. Ama bunlardan da fazla koşullar olmadığı için mücadeleye girememiş işyerleri ve sektörler var:

- Kriz dolayısıyla işçi çıkarmalar, İstanbul'da Sinter Metal fabrikasının işgal edilmesi ve Bursa'da Birleşik Metal'e bağlı işçilerin binlerle katıldığı yürüyüşlerle karşılandı. Sinter işçileri hâlâ direnişte. Meha (LC Waikiki) ve Desa gibi işyerlerinde sendikalaşmanın engellenmesi dolayısıyla önemli direnişler oldu.
- İzmir Karşıyaka'da Kent A.Ş.'ye bağlı taşeron işçileri, işten çıkarılmaları dolayısıyla CHP'li belediyeye karşı direniş başlattı, Ankara'ya yürüdü.
- Mersin'de Eleks işçileri işten atıldılar, direniyorlar.
- Zonguldak'ta Ereğli Tersanesi işçileri işten çıkarmalara karşı şehre doğru yürüyüşe geçti.
- Okmeydanı Hastanesi'nde taşeron sağlık çalışanlarının direnişi kazanımla sonuçlandı. Sendikal örgütlenme sağlandı. Adana ve Antalya'da da taşerona bağlı çalışan işçiler Dev Sağlık-İş'te örgütlendikleri için baskı gördüler. Taşeron çalışanı sağlık işçileri Ankara'da yürüyüş yaptı.
- 25 Kasım'da kamu emekçileri toplu sözleşme ve grev haklarını elde etmek için grev yaptı!
- Demiryolu çalışanları 25 Kasım grevi dolayısıyla açığa alınan arkadaşları için yeniden grev yaptı. İzmir, İstanbul, Ankara, Adana, Mersin ve Samsun'da trenler kalkmadı.
- İstanbul'da taşerona bağlı çalışan itfaiye işçileri Belediye-İş'te örgütlendikleri için işten atılma karşısında eylem yaptı.

İster işçi, ister kamu emekçisi, bütün işçi sınıfı birikmiş sorunlarla boğuşuyor. Bütün bu sorunların çözümünü ortak bir yoldan geçiyor: tek bir yürek, tek bir yumruk olmak ve birlikte mücadele etmek.

Sungur Savran

## Zalimin biber gazı, tazyikli suyu, copu varsa...

Tekel işçisi, kadınıyla erkeğiyle, günlerdir çoluğunun çocuğunun geleceği için kahramanca mücadele ediyor. Ankara'nın buz gibi soğuşuna rağmen, polisin biber gazına, tazyikli suyuna, copuna, tekmesine, gaddarlığına rağmen, bu satırlar yazılırken dokuz gündür, kazanılmış haklarına sahip çıkıyor, çalışma hakkına sahip çıkıyor, çocuklarının geleceğine sahip çıkıyor.

Bir an için, sadece bir an için kendinizi onların yerine koyun. On beş, yirmi, belki de yirmi beş yıldır çalışmakta olduğunuz iş yerinden kopartılıyorsunuz. Şu anda almakta olduğunuz ücret, diyelim, 1.200 lira. Bir servet değil kuşkusuz; ama ikramiyelerle, sosyal yardımlarla falan birlikte düşünüldüğünde, başınızı sokacak 600 liralık bir evde yaşamanıza, kıt kanaat geçinmenize, çocuklarınızı okula, yaşları geldiğinde büyük fedakârlıklarla devlet üniversitesine yollamanıza ucu ucuna yetiyor. Kazanılmış haklarınız var, ailenizin sağlığı şu ya da bu biçimde güvence altında.

Sonra birden bire bütün bunları yitiriyorsunuz. Çalıştığınız fabrika, dünyanın en büyük tekellerinden British-American Tobacco'ya satılıyor. Az sayıda işçi işine devam ederken, siz yaklaşık 12.000 arkadaşınızla birlikte, 4C diye anılan bir musibete uğruyorsunuz. Yılda en fazla on ay çalışacaksınız. Çalışabildiğiniz aylarda ücretiniz 600 TL'ye düşecek. Bu para ev kiranızdan başka hiçbir şeye yetmez. Koskoca aile evinden, mahallesinden, sosyal çevresinden koparılıyor. Artık çocuklarınızı üniversiteye yollamak hayal. Ücretiniz onların boğazına bile yetmez. Üstelik, bugüne kadar elde ettiğiniz sosyal hakları da yitiriyorsunuz. Ailenin sağlık sorunu olursa, artık kara kara düşünmek zorundasınız. Emeklilik haklarınız da sınırlanıyor. Otuz beş yaşında, kırk yaşında, kırk beş yaşında bu durumda kalmak size nasıl hissettirdi?

İşte özelleştirme budur. "Küreselleşme çağında, serbest piyasa ekonomisi ortamında özelleştirme gerekir, artık devlet sigara üretmesin, içki üretmesin" diyenler, tuzu kuru olanlardır. Özelleştirme işçi sınıfına bir saldırdır. Tek tek özelleştirilen kurumlarda çalışan canlı kanlı işçiler ve aileleri için ise bir yıkım. Tekel işçisi, geçen yıl Şubat ayında özelleştirmeye karşı kahramanca bir direniş gösterdi, ama durduramadı özelleştirmeyi. Hükümet, sıfırın altında beş derecede işçinin üzerine su sıktırdı, yerlerde süründürdü. Şimdi, özelleştirme tamamlandı, ama Tekel işçisi haykırıyor: "Ben ödemeyeceğim bedelini!" İstedikleri çalışma hakkı, istedikleri kazanılmış hakları, istedikleri üretken olacakları bir işte çalışmak. Başbakanın dediği gibi yan gelip yatmak değil! Hayatları, aileleri, gelecekleri için mücadele ediyorlar!

İşte on yıllardır, Ağustos böcekleri gibi "sınıf mücadelesi bitti" diyenler bu yüzden hiçbir şey bilmeden konuşuyordu. Kapitalizm, işçi sınıfına, Karl Marx'ın ifadesiyle proletaryaya, bugün ya da yarın, şu ya da bu sektörde, şu ya da bu nedenle mutlaka saldırır. Bu kapitalistin sınıf mücadelesidir. İşçi ise bir susar, iki susar. Üçüncüsünde ayağa kalkar. Bu da işçinin sınıf mücadelesidir. "Sınıf mücadelesi bitti" demek, doğa bilimlerinde "yerçekimi bitti" demektir. Madem yerçekimi bitti siz uçuşa geçin! Tekel işçisinin ayağı toprağa basıyor: Bütün Türkiye'ye sınıf mücadelesi neymiş gösteriyor!

### Tekel değil, milyonlarca el!

Tekel işçisinin mücadelesi, artık yalnızca kendi mücadelesi olmaktan çıkmıştır. Ankara'nın meydanlarında şimdi en çok haykırılan sloganlardan biri, "Tekel işçisi, direnişin simgesi!" Her gün binlerce işçi ve kamu çalışanı ziyarete geliyor Tekel işçilerini. Çünkü yılların özelleştirme, piyasalaştırma, yoksullaştırma politikalarından sonra, son bir yılda ekonomik krizin yarattığı tahribat, işçisiyle kamu emekçisiyle bütün proletaryayı köşeye sıkıştırmıştır. Tekel işçisinin çıktığı kıvılcım, şimdi bir ateşi tutuşturmalıdır. Türkiye'nin milyonlarca işçisi ve kamu emekçisi, çalışma hakkı için, yaşanabilecek bir ücret için, grevli toplu sözleşmeli sendikalaşma için, sendikalaştığında işten atılmamak için, taşeron mezaliminden kurtulmak için el ele vermelidir.

Tekel işçisinin sendikası Tek Gıda-İş'in bağlı olduğu konfederasyon Türk-İş niye var? İşçiler neden sadece sendikalarda değil, sendikal konfederasyonlarda örgütleniyor? Zor günde dayanışmak için değil mi? Türk-İş yüzünü derhal DİSK'e dönmelidir. DİSK başkanı Süleyman Çelebi "genel greve hazırız" demiştir, sözünün arkasında durmalıdır. Türk-İş yüzünü derhal KESK'e dönmelidir. KESK başkanı Sami Evren, 25 Kasım grevi için kamu emekçilerini cezalandırmaya girişen hükümeti uyarmıştır. Sözünün ardında durmalıdır. 25 Kasım'ın öteki örgütleyicisi Türkiye Kamu-Sen, hatta AKP'nin işçi ve kamu emekçisi büroları gibi çalışan Hak-İş ve Memur-Sen de davet edilmelidir. Bir genel grev, milyonları bir araya getirmelidir. Zalimin biber gazı, tazyikli suyu, copu varsa, işçi sınıfının da milyonlarca mücadelecisi erkeği ve kadını vardır, örgütü vardır, isyanı vardır!

(27 Aralık Pazar günü Radikal 2'de yayınlanan yazıdan parçalar)



# Kamu Emekçileri "Grev!" dedi

## Yüz binler alanlarda birleşti

25 Kasım 2009 günü, kamu emekçileri Türkiye'nin her yerinde, bir günlük uyarı grevi yaptılar. Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) ile Türkiye Kamu-Sen'in örgütlediği bu eyleme, üyelerin dışında, her iki sendikaya üye olmamış olan emekçiler, hatta kamu hizmetini alanlar da sahip çıktı. Çünkü kamu emekçilerini yoksulluk sınırının altında bir ücretle yaşamaya mahkûm eden, elindeki kazanılmış hakları teker teker almak için adımlar atan bu sistemin, bütün emekçilerin topluca canını yakmaya çalıştığı artık alenen ortaya çıkmış durumda.

25 Kasım'da işyerlerine gitmeyen kamu emekçileri, birleşerek tek bir ses olmak için, taleplerini duyurmak için alanlara çıktı. Alanlarda toplanan yüzbinlere bakıldığında göze çarpan bir şey var. O da Türkiye Kamu-Sen ile KESK'in, grev kararı ortak olmasına karşılık, meydanlarda sadece KESK'in çok büyük bir katılımı yer almış olması. Kamu-Sen'in ise ayrı mekânlarda basın açıklamaları ile yetinmiş olmasıdır. Bu durumda birlikte işyerlerini boşaltan emekçiler, daha güçlü tek bir ses olmak yerine, konfederasyonlarının aldıkları karar gereği, aynı amaç için yola çıkıp, seslerini ikiye bölmüş, dolayısıyla da zayıflatmış oldular. Bu iki sendikaya üye olan emekçilere sorarsanız onlar, işyerlerinde birlikte çalıştıkları, ortak sorunları yaşadıkları emekçi kardeşleri ile birlikte işyerlerinden aynı alana çıkmayı tercih ederlerdi kuşkusuz.

Ancak bu zayıflığını bir yana bırakacak olursak, bu iki konfederasyonun böyle bir ortak karara imza atmış olması son derece umut verici bir adımdır ve mutlaka ilerletilmesi gereken bir birlikteliktir.

### Hükümette grev paniği

Doğalgaza, suya, elektriğe yüzde yüze yaklaşan zamlar yaparken, iki milyon kamu emekçisine yüzde 2,5 zammı reva gören hükümet, kendisinden emindi. Yıllardır aynı zam oranına karşı çıkan ama ciddi ve görkemli bir tepkiyi bir türlü ortaya koyamayan kamu emekçilerinin "grev" çıkışı karşısında gerçek bir panik yaşadı. Onlar yıllardır yoksullukla terbiye edilmiş, ek işler yapmadan geçinemeye hale gelmiş, iş bulduk bari diye şükür eden, etmezse sürgün edilen, her türlü yıldırma harekâtına maruz kalan memurlar değil miydi? Üstelik ülkede bunca işsiz varken bu kamu emekçileri ne yüzle insanca yaşayacak bir ücret veya toplu iş sözleşmesi talep edebilirlerdi ki?

Ama öyle olmadı. Artık işsizlik sorununun çalışan emekçilerden değil, kapitalist sistemin kendisinden kaynaklandığı, işsizliğin ve işsizlerin hükümetlerin işine geldiği, (bu gibi durumlarda) bir tehdit unsuru olarak kullanıldığı daha açık hale geldi. Baktılar ki bu grev yapılacak, üstelik de büyük bir destek görecekti, o zaman ne yaptılar? Tabii artık tek kişinin olmaktan çıkıp hükümetin tamamına yayılmış olan, adeta bir devlet politikası haline gelen meşhur kabadayı üsluplarıyla, "Grev yapan memurlar sorununa katlanır" tehdidi geldi.

Sonucu hepimiz gördük. İlk anda soruşturmalar açıldı. Hatta demiryolu emekçileri açığa alındı. Ama sonuç olarak şu anda bu soruşturmalardan "nasıl olur da ceza vermeden kurtuluruz"un hesabını yapıyorlar. Çünkü aslında sendikal faaliyete katılmak bir hak. "Mazaretsiz olarak işe gitmemek" suç olarak tanımlanıyor, ancak işe gitmeyen emekçiler mazaretsiz değil. Aksine çok da geçerli bir mazaretleri var. Bu du-



rumda verilecek olan bir cezanın ise mahkemeden döneceği, hatta hükümet açısından ters tepeceği şimdiden ortaya çıktı. Milli Eğitim'de soruşturmanın açıldığı yerlerde sendika yöneticileri işyerlerine giderek, bu haksızlığın derhal son bulmaması halinde dava yoluna gideceklerini anlatıyorlar. Diğer alanlarda ise soruşturmalara en dikkat çekici tepkiyi veren demiryolu emekçileri oldu.

### Restleşmede demiryolu emekçileri kazandı

25 Kasım grevini en etkili şekilde gerçekleştiren demiryolu emekçilerine hemen grevin ertesi günü soruşturma açılmış, soruşturması süren emekçilerden 16'sı açığa alınmıştı. Bu 16 emekçinin bir kısmı KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık İşçileri Sendikası (BTS), bir kısmı ise Kamu-Sen'e bağlı Türk Ulaşım-Sen üyesi idi.

Hükümetin bunu yaparken umduğu şey, diğer emekçilerin soruşturmalar sırasında geri adım atması, eylemi sahiplenmemesi, öncü emekçilerin yılması idi. Ve en önemlisi gittikçe ısınan sınıf mücadelesinde yakın bir gelecekte, yeniden büyük bir girişimin gerçekleşmesi halinde katılımın zayıflatılması, yani göz korkutma anlamı taşıyordu onlar için. Ama bu planlar adeta ters tepti. Demiryolu emekçileri açığa alınan arkadaşlarının işe iade edilmesi için yeniden bir günlük grev yaptılar. Hükümet de bu resti gördü ve 30 demiryolu emekçisini daha açığa aldı. Demek ki hâlâ yıldırabileceğine ve sindirebileceğine dair umudu vardı. Öyle olacağına, emekçilerin mücadele azmi daha çok bilendi ve TCDD İşletmesi Genel Müdürlüğü binasını işgal eden KESK'e bağlı BTS

üyeleri emekçiler, arkadaşları işe iade edilinceye kadar orayı terk etmeme kararı aldılar. Sonuç olarak inatla, inançla direnen emekçiler kazandı ve açığa alınan arkadaşlarından 16'sının işe döndüğünü duyduktan ve diğerlerinin de işe iade edileceğine dair söz aldıktan sonra eylemi sonlandırdılar.

### Şimdi ne yapmalı?

Bugün kamu emekçileri, bir süredir devam eden umutsuzluk havasından ve rehavetten çıkarak örgütlülüğün, sendikalı olmanın önemini yeniden gördüler. Ancak gözden kaçırılmaması gereken önemli bir nokta var. O da işçi sınıfının, emekçilerin bir bütün olduğunun, kamu emekçilerinin de bu bütünün bir parçası olduğunun fark edilmesidir.

Şimdi kamu emekçileri için canlanan mücadeleyi sürdürme zamanıdır. Kamu emekçileri gücünü yıllar sonra yeniden toparlamış, hak almak için ihtiyaç duyduğu enerjiyi toplamıştır. Bunu mutlaka iyi değerlendirmeli, emekçiler olarak birlikte duruşlarını korumalı, sendika yönetimleri gereğini yapmakta ağır davrandıklarında onları kendi basınlarıyla harekete geçirmelidir.

Kamu emekçilerinin mücadelesi bitmedi, sürecek. Ama aynı zamanda onlar için bugün direnen Tekel işçilerinin, itfaiye işçilerinin, atanamayan öğretmenlerin yanında olma, tersanelerde iş cinayetlerinin engellenmesi için mücadele etme zamanıdır. Bugün ekonomik krizle, işsizlikle, tüketim mallarına yapılan zamlarla, kendilerine yapılmayan zamlarla yaşamaya çalışan emekçilerin topyekun bir cevap vermesi, bir genel grev örgütlenmesi, bu sıkıntılara verilecek en güzel cevap olacaktır.

